

Sygn. akt II KO 19/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **J. L.**

skazanego za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 7 kwietnia 2021 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt XII K (...),

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego J. L. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa (...), wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku. W treści wniosku wskazano, że do wydania wyroku skazującego doszło w wyniku pomówienia ze strony byłej żony wnioskodawcy oraz członków jej rodziny i sąsiadów, zaś ustalenia przyjęte w sprawie nie są zgodne z prawdą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego J. L. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18). Z kolei przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Podlegający rozpoznaniu wniosek dotyczy wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt XII K (...), mocą którego uznano wnioskodawcę za winnego czynu z art. 197 § 1 k.k. i in.

Sąd Najwyższy wielokrotnie rozpoznawał już wnioski J. L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...], które rozpoznawane były pod sygn. akt: II KO 50/16, II KO 8/17, II KO 10/17, II KO 23/17, II KO 74/17 oraz II KO 107/21. Nadto w sprawie o sygn. II KO 23/17, w której wnioskodawca podnosił zarzut składania fałszywych zeznań przez byłą żonę A. S., J. L. został wyznaczony obrońca z urzędu, który nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 41 akt II KO 23/17).

Okoliczności podnoszone w niniejszym wniosku, odwołujące się do fałszywego pomówienia przez pokrzywdzoną były już badane w toku tych postępowań. W niniejszym wniosku nie przedstawiono w tym zakresie żadnych

dowodów poza oświadczeniem samego wnioskodawcy. Wskazanie zaś na składanie fałszywych zeznań przez świadków, członków rodziny pokrzywdzonej i zaprzyjaźnionych z nią sąsiadów, również nie poparte żadnymi dowodami, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., do której zdaje się nawiązywać skazany w treści swojego wniosku. Treść wniosku nie wskazuje wreszcie na zaistnienie w niniejszej sprawie jakichkolwiek innych podstaw pozwalających w świetle art. 540 k.p.k. oraz art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. na wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie wnioskodawcy. Wobec wielokrotnie składanych w tej samej sprawie wniosków o wznowienie postępowania oraz wielokrotnego w konsekwencji badania tej sprawy w granicach podnoszonych we wnioskach o wznowienie postępowania, a w szczególności także wobec braku wykazania wystąpienia nowych faktów i istnienia dowodów wskazujących, że skazany nie popełnił czynu, należało uznać, że wniosek jest oczywiście bezzasadny.

Przypomnieć nadto wypada, że w sprawie o wznowienie postępowania sąd nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest uprawniony jedynie do zbadania, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Jednocześnie należy podkreślić, że instytucja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc także wyznaczanie obrońcy z urzędu w niniejszej sprawie.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

